

Otvori oči!

„Dosta mi je! Ovo je prenaporno!“ – vrištim u sebi dok okružena knjigama iz različitih predmeta ne znam što bih prvo počela učiti. Misli mi lete posvuda, samo ne na učenje. U jednom trenutku moju pozornost zaokuplja prizor lišća koje se, na već polugolim granama i njiše se u ritmu vjetra. Primjećujem da vjetar postaje sve jači i osjetim laganu hladnoću pokraj otvorenoga prozora. Zatvorivši prozor moje misli odlutaju još dalje. Obuzela me lagana depresija zbog hladnoće koju sam osjetila na koži.

Pred očima mi se stvorila slika ljudi koji stalno osjećaju hladnoću, a nemaju priliku zatvoriti prozor jer nemaju prozor, nemaju kuću i topao dom. Njihov život je težak. Svakoga dana slušamo na televiziji o ljudima koji si ne mogu priuštiti osnovne stvari za normalan život. Među takvim ljudima se možda kriju veliki intelektualci, osobe koje bi, da imaju priliku, svojim znanjima i sposobnostima učinili velike stvari. Oni nisu prepoznati, ne mogu doći do izražaja jer je današnji svijet materijaliziran. Sve se vrti oko novca, novac kupuje sve. Ako imaš novca tvoje prezime postaje utjecajno. Ako imaš utjecajno prezime tada ideš do te granice da ne poštuješ ni zakon. Danas je najvažnije imati kuću opremljenu dizajnerskim namještajem i najmodernijom tehnologijom. Današnje moderne mame su zaboravile kuhati dok one druge nemaju ni priliku svojoj djeci dati topao obrok. Ne mogu ih odvesti u božićnu kupnju, zajedno s njima pripremati blagdanske kolače, okititi bor. To su sve luksuzi za siromašne ljude. U blagdansko vrijeme, kada padne snijeg, beskućnici umiru na zimi jer nemaju topao dom. Bogati su zaboravili čar mirisa blagdanskih kolača u toplom domu, škripanje snijega pod toplim čizmicama. Zaboravili su svu sreću koju čovjek osjeća kada sa svojom obitelji slavi blagdane. Zašto sam baš počela pričati o blagdanima? Vjerojatno jer se bliži Božić, a Božić je vrijeme darivanja, opraštanja, vrijeme kada se dobra djela dvostruko cijene. Smatram da bi se ljudi trebali tako ponašati svakoga dana. Još jaču depresiju u meni izaziva činjenica kako ja ne mogu napraviti puno kako bih ispravila tu nepravdu kojom smo svi okruženi. Možda mogu svoju staru odjeću pokloniti nekome tko će je još moći iskoristiti umjesto da je bacim, isto tako i knjige. To su sitnice koje mogu promijeniti život malom broju ljudi, dok ljudi koji imaju mnogo više nego što im je potrebno ne mare kako bi svojim novcem mogli mnogima promijeniti život. To je najveća tuga.

I odjednom se prenem, shvatim koliko sam sretna i koliko sam zapravo bogata osoba. Imam obitelj koja me voli i koju ja volim, imam prijatelje, mogućnost obrazovanja i topao dom. I prionem učenju jer tko zna što sutra nosi, a znanje je imanje koje nam nitko ne može oduzeti. I zaista, tako je čudan osjećaj kada jedan običan list na vjetru otvori tvoje oči,

motivira te i potakne da se boriš, da shvatiš koja je zapravo tvoja vrijednost, kada shvatiš da možeš napraviti što god poželiš, samo moraš vjerovati u to. (487 riječi)

Ivana Vilus

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: sastavak

Broj stranica: 2

Ljeto: 2015.

Škola: Trgovačka akademija/HAK Željezno

Učiteljica: mag. Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag. Angelika Kornfeind